

სულ ორიოდ სამი შემთხვევა იყო საოფლის და მთელ მიწებზე ღონისძიების წყალობით ავადმყოფნი ჩრებიანი. საოფლით გახდნენ ავრთვე ავად მკურნალი ავარანოვი და მურკალი ხაზოვი. ამათი მორჩენის შემდეგ, რადგან ავადმყოფნი ვერ იხილეს უფლის სამხედრო მკურნალი კაპოვი. რადგან ამ დღებში უკვე წასული ბარბოლი ახლა დანიშნულ მკურნალი გომაროვი, ცხლა მკურნალების მხრივაც ნაკლებად ნება არ არის.

ქალნათარის გამოანგარიშებით დაზარალებულ გლეხებს სათესლედ დასჭირდებოდა 36,000 მანათის ხორბალი და ქორი, 30,000 მან. საქაუნელი და 120,000 მანეთი სახლეების ასაშენებლად. მაშინდებ, სულ მოუნდებოდა 186,000 მან. კომიტეტი გადასწყვიტა, რომ სათესლედ ხორბალი იყოს ყაბის ოლქში და კომიტეტმა სავარდ დაინახა ავადმყოფ მკურნალი ავარანოვის აძლიერება და მკურნალი ავარანოვის შვილის შვილის კონსულტაციისკენ, რომელნიც ანგენერანტოროვის მიწოდებით ხალხებს ანგენერანტოროს, თესვის ჯილდოდ თათის ორ-ორი თესენი.

კომიტეტის შემდეგი კრება იქნება 24 თებერვალს, საღამოს 8 საათზედ.

კაპანისის სასოფლის-სამეშენილო საკომისიის კრება

15 თებერვალს, კაპანისის სასოფლის-სამეშენილო საზოგადოების სადგომში შესდგა საზოგადოების წევრთა კრება, რომელნიც უნდა განხილათ საკითხი აბრეშუმის თესვის სავალდებულო მეთოდ-საყურადობის შემოღების შესახებ. ეს საღამო სულ ამ სახნის გამარჯვება-განხილვის მოქმედ. წარმოითქვა ბევრი სხვა-დასხვა მოსაზრება, რომ ოლიაც ზოგნი წინააღმდეგნი იყვნენ სავალდებულო მეთოდ-საყურადობის შემოღების და უარს ჰყოფდნენ ელანდის წესს აბრეშუმის თესვის შემოწმებისა, უმარადესობა-კი საქაროდ სტრანდად მხოლოდ სავალდებულო მეთოდ-საყურადობის შემოღების ამ მოსაზრებით, რომ ჩვენში ის უმარადესობა, რომელიც აბრეშუმის თესვის ჰელდობის, გაუთავლებელია და არ შეუძლიან შეიტყოს და ანაშადობით თესვის ღირსება, ანე რომ ბუნებრივად უმარადესობა ოლიცსა გაუსინჯავ-საყურადობის თესვის ყუდით შესაძლებელია დიდს ხარაში ჩავარდეს, რაც ნელ-ნელა ძირს გამოუთხრის კავკასიაში მუხანდობის განვითარების საქმეს. საზოგადოების მდგენლა ე. ო. ოლიცისა კრებას ახალი პროექტი წარუდგინა, რომლის შემოღება ჩვენში თავისთავად უსარგებლოდ ყუფოს თესვისათვის მეთოდ-საყურადობის დასწესება და დიდს ხელს უწყობს, რომ უმარადესობა უფრო ფეხი მოიღვას, არ გადაიდეს განსაკუთრებულ ვეჯბათ ხელში იგი, რომელიც ბევრი სხვა მარადესობისა მეთოდ-საყურადობისა გადასლდა, და დარჩეს იმ დარბი უმარადესობის, რომელითა ოლიცის თან და თან ვერცულდეს ეს დიდს სასარგებლოდ დარბი მიეწევილობისა. კრებაზედ წარმოსთქვეს თავისი მოსაზრებანი იქ დასწრე გარე-მე მუხანდობის-მეთოდ-საყურადობის,

ლიც საქაროდ სტრანდად სავალდებულო მეთოდ-საყურადობის შემოღების, რომ დიდს ყურადღებას ჰქონდეს ენიც დიდს ხარაში მისჯა, ვის ნორჩი რქა ერთ ალბანზედ ჰქონდა გარდადილი, ძლიერმა ქარმა სიმძებულ და თამაზი რქა წინდა დაახლოდა, რასაკვირვებელია, თამაზ რქას მრავალი თამაზი მტყენივით თან გაიყოლა. ამისა და მიუხედავად, ვენახის მოსავალი მიიწვი ან იყო ურავო, ყურადღი ადრე დასწრე და ღლი-ნობივით უკეთესის ღირსებისა დალიცა.

წამილი ანაშადობა.

მოგვსენებთ, კახელები არ არიან ალბანელებისა, მრეწველობისა ანუ სხვა რამ დიდის საქმის ხალხი, ესენი დღიერი მუშები არიან საკუთარი ოჯახისა და ამით ავლადობისა შეადგენს თითო-ორიოდ დიდს სახნავ-სათესი მიწა და თითო დიდს თუ ცოტა მრტ ნაკლებს ვენახში. ამ ამათ შეწყვეტის კახელი კაცი წითლი-წითლამდე და ამით მოსავალზედაც არის დამოკიდებული მისი ბედი და უბედობა.

ნათქვამია: „ჩუ დაიკუნებ, მიშული, ყანა ამინდის შევითა!“ ამ ანდახას სრულ კეშარიტებელ ვერ მოვიღებო, ხოლო აქედან ნათლად შევიძინებ იმის გაბედა, რომ ამინდის მიწის მოსავლის საქმეში ფრად დიდი მნიშვნელობა აქვს. ამიტომაც უნდა მიწის მუშა, ყველა მუშენი ამინდს - დარსა და უდარობას - გადაეცემა ადენგენის თვალ-ყურის, მის შეცვლა-შეუცვლელობაზედ აქვს მტკბარის მუშა, და ჩვენც, პროვინციის ამბების ქვეყნად გამოიფინო, რომა რომელიმე მზრის მოსავალზედ ესაუბრობო, არ შეიძლება, თუ წარსულად ამ მდგომარეობაში არ მივადიკეთე ყურადღება. წარსული წლის განაფხული ერთი თვით ადრე თვით ადრე მოვზორდიოთ და ადრეველი განაფხული და ზაფხული სკიეთეს რასეს მოვივინანო. მაგრამ ჩვენი სხარული სინდული დათავრდა, რაკ იმედ აღარ გავიბარებოდა. პირველი განაფხული პურის მოსავლის კარგი პური მისცა: ფეხადაც კარგი იყო და თავითაც კარგი უნდა, მაგრამ რაკა ვეკას და ლეწვას შეუდგენ, სრულიად აღარ იყო, რაც გვინათ. გამოსავალი ძალიან ნაკლები აღმოჩნდა, მეტადრე ანეფილი. ამის მოწყვე სინდისა და ფეტვის მოუსავლობა, რომელიც შეეფევი იყო სინდისის გავლენა და სინდისა. ანს მიუშვითო სტეკსეკანად განადგურებულ სოფლების მოუსავლობა და გამოვი, რომ წარსულ წელს კახეთში პურის მოსავალი ძალიან ნაკლები იყო, რის გამოც კოდი პური 3 მანეთად ჰფისობს. ამაზე მტკი სიძვირე მოსავალდანი იყო, თელავის ბაზარში რომ სხვაგვრიდანი მორბანილი ფეხილი არ იყო.

წამილი მემად ანაშადობა.

ჩვენში ზამთარი ზაფხულად არის გადკეკეულად. ანარის დასწრე ცოტათოვად მოკვდა, მაგრამ მალე ანარს დაღეს მალე შუაზედ აღარ არის. ისე კარგი ცოტათობა, მისისი თვისი ამინდის კტავს: თბილი ქარი ჰქვას და გზებში გამწვანდა; ხესებლად ყველა დაღეს ღვებს. თოვლი წაშავდა რომ კეხობო სოფლებში, კვადს წმანთა, მუშა კარის ამინდობა, ყანის თურმეა და ღობეების კეთება დასწრე ჩვენში. მთავრითა მკვდა კტავს ამინდობა, რომ ამინდა ზამთარი არ გინახავს. მთავრად შამხარე, წრეჭვას სიმანდის მოსავალი ნაკლები არ იყო. ამას წინააღმდეგ მტკბარის პურის ერთი უმარადესობა მოხდა ასანს ზეც

კენა, ამისა რა მოგახსენოთ, ხოლო იმის თქმა-კი კეშარიტად შემეძლიან, რომ მაშინდელიმა ქარმა ვენახს დიდს ზარალი მისჯა, ვის ნორჩი რქა ერთ ალბანზედ ჰქონდა გარდადილი, ძლიერმა ქარმა სიმძებულ და თამაზი რქა წინდა დაახლოდა, რასაკვირვებელია, თამაზ რქას მრავალი თამაზი მტყენივით თან გაიყოლა. ამისა და მიუხედავად, ვენახის მოსავალი მიიწვი ან იყო ურავო, ყურადღი ადრე დასწრე და ღლი-ნობივით უკეთესის ღირსებისა დალიცა.

მესამე დარჯს მურენობისა, საილამაც კახელი კაცი ცოტადრე ფულსა ჰპოვებობს, შეადგენს აბრეშუმის მოყვანა. როგორც წინა წლებში, აბრეშუმის მოსავალი უსრულწელსაც კარგი იყო, ზოგიერთ ჩარჩს რომ სწეული თესლი არ დარეგებინა და ამით ზარალი არ მიუტოვებოდა სოფელისათვის. მრეტე უფრო პირიანდ იყიდებოდა სხვა წლებთან შედარებით. სადღე პარკე მოეწონებოდა, 16 მ. აღდევდნენ ფუთში. ერთის წლის ხმელ პარკე, თუ ვინსე ჰქონდა შენახული, 40 მ. აღდევდნენ ფუთში. მაგრამ ეს ფასები მაინა, იმით დასრულებული იყო, ვისაც მზანდაღრე რამე გავლენა ექმნებოდა, დანარჩენი კი, ღმერთმა უწყისი, რა ფასს აღდევდნენ და ან როგორი საწყაოთი უწყავდნენ!

მეორე მწერი, ადამიანისთვის სასარგებლო, არის ფუტკარი. ფუტკარის მოვლა-მზრუნველს ძალიან მცირედ მისდევნენ კახელები. მაგრამ როგორ იქნებოდა, რომ სახალწოდ ყველა კახელმა თათლიანი თითი მაინც არ გაილოცოს, თუ გომინასეს დასცა რა როგორც. და ეს მიიღენ სატკბილობელი სულ კახეთში გრავიდებო და აქედან ტელის-სიცი-ჩაჩეთ. ფუტკარი, როგორც აბრეშუმის ქა, აღანის მარცხენა მხარეს უფრო პურიობს. ამისი მიზეზი წყლის სიუხვე, რის შედეგიც შეეწინათა მუდმივი სინდელი და ყვევილობა. წასულ წელს ფუტკარმა ბლარტი ნაკლებად გამოეშვა, საშა-ფეხითა თათლი ბლომად შეინახა. ფუთი თათლი ჰფისობდა 3 მანეთად.

ამ ყმად კახეთში თოვლია, რომელიც დეკემბრის პირველ რიცხვე მიღაც დასწრე მთელის თვის განმავლობაში მოილიდა დრო და დრო. პირველ ხანებში ყინვებამ ცილენი შეაწვდა ხალხი, ახლა-კი ბოლო ჩავარდა და თბილი ამინდის სიღვა.

ფეხილი

წამილი მემად ანაშადობა.

ჩვენში ზამთარი ზაფხულად არის გადკეკეულად. ანარის დასწრე ცოტათოვად მოკვდა, მაგრამ მალე ანარს დაღეს მალე შუაზედ აღარ არის. ისე კარგი ცოტათობა, მისისი თვისი ამინდის კტავს: თბილი ქარი ჰქვას და გზებში გამწვანდა; ხესებლად ყველა დაღეს ღვებს. თოვლი წაშავდა რომ კეხობო სოფლებში, კვადს წმანთა, მუშა კარის ამინდობა, ყანის თურმეა და ღობეების კეთება დასწრე ჩვენში. მთავრითა მკვდა კტავს ამინდობა, რომ ამინდა ზამთარი არ გინახავს. მთავრად შამხარე, წრეჭვას სიმანდის მოსავალი ნაკლები არ იყო. ამას წინააღმდეგ მტკბარის პურის ერთი უმარადესობა მოხდა ასანს ზეც

აწმადის შეადის სხლდა: რბლს ასხლავდა მსხლი შეკვარება თურმე; ბაი თავის ოჯახში მისინდ ყუფადებო, ამ დროს ქადა მისედას გაგდა მსხლთან. ამ ამაგს ქარი ასანს ზეგე შორე ოთხსადგან ჩუხდ უფრავდა თურმე. უინდ ცოტა კეკა ქარად, ნახს, რომ ცოლად მის ღლი-გინში ჩაწვა, მაგრამ სხლავდა ბაი-ან დათხნდა ქადა. ამ დროს ასჯან ზეგს გრავისთვის მთავრე ოთხსადგან დაუბნა: მოადა, წყად მსკალი. ქადა შამხარე ზარა თავს დასხნდა, მი-სოფდა, წყად კვად მოქმანა. ჟუად თურმე მისის ხელში ხსნავდა და სწე-ულად გაქმისთვის შეუკარავს გასქმა. სასწავრე მეთი მოკვდა ვასერა, მე-რე ორავე ზედა დაუჭრდა. ქადა და-გარდადა მისს. ასანს ზეგს ჰგავსება უსულა არისა და თავი დაუჭრება. ამ დასწრე გავრდადა სხლადგან და ღვსავს ანარს ოცის, სადა არას ასანს ზეგა. ქადა მძიმედ არის დაჭრალი. მორჩება თუ არა, არანს იცის.

გარდადა დიდს მუხანდობა ვართ. ქვეყანაში რაგ უმარადესობა და სიღვასე არის, უკვდას აწარმა მოყვარა თავი. შეადი მისს ჰგავს, მის მისს. ამ უმარადესობა მოსმობას კვად კვადრის, რამდენი ფრადეა მამათანგს მთავრობას სრბანებით, მაგრამ აწავრადამ თუ არ იმტვა, თორემ არ უკვდას. სო-ფელს აწავრადეა მამა მოქვდა და დამანდა საწყარობადა; თურმეკვად მარკვს სოფელ დახლამე ერთი აწარმა მიწისათვის მამა მამა მოქვდა. ზეგ უკვადეფრეა ჩვენის ხალხს სრბანს, მაგრამ ეს უმარადესობა უსწავლადობა-საგან უნდა წარმოსდგებოდა.

ჩვენი უფროსი ბა-ნა ვასარსეკი ან-დარავთა უფროსად და მამანეე წყადი.

აბულ-უფენდი მიქლაე

დაქვეყრდა

სულეკს ნუ შეკავათობა: უკვად-თავის დასარგებლებად იქნება მისის მძღავრის იარდადი - სისულედათა... ს. ყ-ნი

კბე უსწრავთა და კბე უბები სს წარსლ ზედა ერთ-წინა არანს.

ლასრბიე

მანრალ-მანსთამილან

(ამოკრებილი ამბები)

ცრე-მორეწმენობასა და სარწმენობებ დანატრომობას ისეთ განაშლებულ და კულტურულ სახელმწიფოებშიც კი არ მოვლენა ჯერ ბოლო, როგორც საფრანგეთი, ვერმანია და ჰოლანდია არანს. აი ამას წინააღმდეგ ბოლანდის სოფელ აპელტერში რა ამბავი მოხდარა. ამ სოფელში ხშირად იტრებიდებოდნენ ბლმედ სალოცავად ერთ ვაგრი მწვალებელი, გვად წოდებულნი პიეტეტები. ერთი ასეთი კრება, სხვათა შორის, 2 თებერვალს მოხდარა. კრების დროს რამდენსავე ყეს გამოუცხადებია, რომ ამ ჩვენ სალოცავ სახლს ემზავი შე-პირეთი, ეს ემზავი ბრინქანის, ხელბოთი მუშის, გამაშა დაბინაფებელია. ამ დროს ბრინქანის სინდებია თურმე. სახლის პი-ტრისი გულევი შეუფი შესულა სალოცავო-ბში, გადღებობია ბრინქანი და ძალად გა-მუხუნებია იმ ოთახში, სადაც პიეტეტები ყუფილად შეკრებილი. შემდეგ იმ საში ამ უნანსწელოვანი შილოცავს შესდგომია. მუშა იღა თურმე შუა ოთახში და გა-ყვიფებოდნენ იღებობდა, რა დამართანა ამ ხალხისა. მაგრამ ამ დროს ერთი მოლ-ც-ველს უნანდვარ ბრინქანის ჯახი დაღრტავს თვის ბრინქანისათვის და იქვე წამუდებია. შემდეგ წამუდელ გვამს მიგარდინა დედას და დაუწყევით ცემა. მეორე უცხე-პიეტეტს შეტრ-სთვის სადლი გაუმართავი, რომელზედაც ფსალმუნებსა მუდობდნენ თ-

რმე. მალე პოლიცასეც გაუგია ვერადეფრი და დამან შეგნი და დაპატრონებია. ჩვენების ჩაბრუნების დროს ერთი ბრალდებულს გამოუხადებია, რომ დაპატრონებამ შემი-ნახა ხელი, თორემ ერთ ჩემს შიულს მსხლავდალდ შეწირავს უპირებოდ ყოვლად შემძებულდ დღეროსა-ო.

უფრო საყვირელ ამბავს იუწყება პოლი-ნდურევი გაუგია. Alig. Handel-ი. ეს ამბავი სოფელ გოლდში მოხდარა: ამ სოფლის მსხლავდალდ უმარადესობა ერთ სეიტის იკუთვნოდა. ერთ დღეს სეიტარტებს გადაუწყვიტათ, რომ ღმერთის მსხვრათი თნად შეეწირათო. მეორე დღეს ვინმე შეურთავს, გლეხობა, ორი ახალ გავხდა კალი მოსულა. ცოტა ხნის ლოცვის შემდეგ კახელები ფსალმუნის გალობას შესდგომიან. ამხვე დროს შეურთავს თავის ახალგაზდა მოსახლურისთვის დადებინა, იქვე ოთახში წამუდებია, ხელ-ფეხი შეუტრავს და შემდეგ თავი და ხელედი მოქმანა. მიკვლავის სიხშირე შეურთავს, იმის ცოლს, შეურთავს და მკვლავლად ქალებს ხელედი დადებინათ. ამ ყველა ამბავს კი ამბავი გაუგია და აწველა დამან შეგნი და დაპატრონებია.

შემდეგ ამბავს გადმოვიკვებინე ინკლეს-რი გახუთები. ამას წინად „Christa“ სასა-ბოლში კონცერტი გაუმართავი. იმ დანბანის გვერდებზე, სადაც კონცერტი განდებია, სხვა დანბანზეც არის, რომელშიც ვინმე სახლდერი სხვა-დასხვა მუხტებს აწევენდა სახლავებობა. კონცერტის დროს, მამო-ბედი ოთახებშიდან აუღებობდა და სილოცო-ვით რაბანდი მოიშვა. კულა ხანს უნან კარი გადმოიწერა და დარბაში უმარ-მარამა სი-ლომ შამოკო თავი. შემოხმუნებოდა ხალხი გარედ გადარბნოდა. სპილოთ-კი გზა-განარ-და და სკამების და სხვა ავიგულებობის წარმულეში მთელი დარბაში გაიარა, შემ-დეგ ბუფეტში მიმავალ კახეთბან მისულა, გაუტრეფია თავისი ძლიერის სორაუშობა, კარებიც და ამაყდ ბუფეტში შესულა. სპილო გაზარბებული ყოფილა, ამიტომ რაც კი აღწახავს, ყველაფერი დღეწმულ-მოდ-წენია. ბუფეტში მთლმები, კეჩები, სკამე-ნი და სტოლები სულ მტვრეთა უქვედა, მი-ზეზი სპილოს ასეთი გაზარბებობა ვერ გა-მუხუნა. სანდერის ორი სპილო ჰყავს. ამ დღეს ორნივე დილდინდენ რაღაც სხვანარი გუნებაზე ყოფილან. საღამო ხანს სპილო-ებს აუღებობისათვის ჩხუბი აუტენბიანთ. გა-საშვებულად ორი მთავარი მფარდნილა, მაგრამ სპილოს თავის ბორბუბით ერთი ავიგულებულ მიწარსებობა და საჭიის გაუს-ტრებობა, მეორე-კი გაქვედა. შემდეგ სპილო საკონცერტო დარბაში შესულა. ორდესაც სპილოს ბუფეტისათვის ანდერბი აუკია, მალე შესულად და ახლა იქ შესე-დგომია ხეების გლეჯვას და მტრეგვას. მალე დირექტორი და მუშები დასდევდებინან სპი-ლო, ზალიდგან უნანე საკამოში შეუდლი-ათ და იქ მოუკლათ. ამხვე დროს მეორე სპილოს, რომელიც აგრეთვე ბალი გა-ეს-ულა, გაუტრეფია მფარევი და გზაში გაეწინდლა. გაგზავნებდა კაცებმა ვერსს გზით ვერ შეაგრეს თურმე. სპილო ქლა-კიტიან გასულა და მიწდობოდა დაუჭრია ხე-ტრალი. ბოლოს, როგორც იქნა, შეგნე დაუბრუნებიათ.

კაპის ბაქმანი 1762 წელს და

გინბარდი მ- XVIII საუკუნისა

(დასარული *)

ყმის გაცივდის სიგელი დაწერილი ქორიონიკოს უნ-ს მარტის ა-ს (იხ. ხეყრე). ეს ქორიონიკოსი ულდის 1762 წელს. ამ წელს შამხლდაბას გამო შეილი ვასასყლად გაუტრენია, ხოლო ათის წლის შემდეგ სა-ქარავნობაში დიდი უმარადესობა ყოფი-ლო. აი ამის საბუთი. საქართველოს დედა ქალაქი ტელისონი 1772 წელს დიდი სიიავი იყო სანოვაციისა.

ნახრა 1772 წლის: *)

ბათმანი (1/2 ფთი)	პური	8 კაპიტი
"	ძროხის ხორცი	25 "
"	სტრის ხორცი	30 "
"	ყველი	20 "
"	ბრინჯი	20 "
"	გრბა	80 "

*) იხ. „იგორა“ № 86.
*) ბუტკოვი, 1, გვ. 290.

